

Arrest

nr. 196 759 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 september 2017.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoeker voert in het enig middel van zijn verzoekschrift aan: *“Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van het redelijkheidsbeginsel; schending van het proportionaliteitsbeginsel”*.

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 5 september 2017 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.3. Verzoeker richt op 15 september 2017 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van 30 november 2017 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat haar op onterechte wijze een inreisverbod werd opgelegd daar zij nooit strafrechtelijk werd veroordeeld en deze beslissing dus werd genomen met miskenning van “het principe van de onschuld”. Verder stelt zij dat geen afdoende afweging werd gemaakt tussen enerzijds haar lang verblijf in België en haar integratie alhier en anderzijds de betrapting op heterdaad en het gevaar dat zij zou vormen voor de openbare orde, zodat er sprake is van een disproportionele beslissing. De verwerende partij is het eens met de beschikking.”*

1.5. In de beschikking van 5 september 2017 werd in verband met verzoekers betoog dat hij nooit strafrechtelijk werd veroordeeld gesteld: *“In deze dient de Raad evenwel op te merken dat de verblijfsrechtelijke gevolgen enerzijds en de strafrechtelijke gevolgen anderzijds van een bepaalde handeling niet onlosmakend met elkaar verbonden zijn. Zo staat er niets aan in de weg dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388) en tot de conclusie komt dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad. Dergelijk handelen impliceert geenszins dat verweerder zou prejureren, nu verweerder op geen enkele wijze een uitspraak omtrent het strafrechtelijke luik doet.”* Dat de bestreden beslissing zou genomen zijn met miskenning van *“het principe van de onschuld”*, kan dan ook niet worden bijgetreden. Waar verzoeker nog opwerpt dat geen afdoende afweging werd gemaakt tussen enerzijds zijn lang verblijf in België en zijn integratie alhier en anderzijds de betrapting op heterdaad en het gevaar dat hij zou vormen voor de openbare orde en de bestreden beslissing om die reden een disproportionele beslissing is, kan de Raad enkel opmerken dat dit niet als dusdanig werd ontwikkeld in het verzoekschrift. De Raad herhaalt in deze dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift te remediëren. Hij kan aldus zijn vraag tot horen niet aanwenden om alsnog een bijkomende grief te ontwikkelen.

1.6. Gelet op voorgaande brengt verzoeker geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld.

Het enig middel is ongegrond.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA